

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/126/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1223204279
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Korbašová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:1223204279.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Korbašovej, členov senátu JUDr. Martiny Nemravovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci povinného (otca, navrhovateľa): A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. C. XXXX/X, A. – E., proti oprávnenému (plnoletému dieťaťu): B. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: F. G. XXX/XX, E., v konaní o návrhu povinného na zrušenie vyživovacej povinnosti k plnoletému dieťaťu, o odvolaní povinného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 13Pc/26/2023-144 zo dňa 11. decembra 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 13Pc/26/2023-144 zo dňa 11. decembra 2024 vo výroku III. a IV. p o t v r d z u j e .

Odvolanie otca proti výroku I. rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 13Pc/26/2023-144 zo dňa 11. decembra 2024 o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom vo výroku I. návrh otca na prerušenie konania zamietol; výrokom II. zrušil vyživovaciu povinnosť otca k plnoletému dieťaťu, naposledy určenú rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 9Pc/12/2020-91 zo dňa 16.11.2021, v sume 100 Eur mesačne, s účinnosťou od 11.04.2024; výrokom III. vo zvyšku návrh otca zamietol; výrokom IV. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Okresný súd citujúc § 162 ods. 1 – 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), § 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), § 78 ods. 1 zákona o rodine zamietol návrh otca na prerušenie konania, nakoľko na prerušenie konania nebol daný žiaden zákonný dôvod, pričom samotný otec prejavil v návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia eminentný záujem o čo najskoršie zrušenie svojej vyživovacej povinnosti. Okresný súd konštatoval, že jeho príslušnosť vo veci konať a rozhodovať bola s konečnou platnosťou potvrdená uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Ndc/14/2024-114 zo dňa 18.09.2024. Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k názoru, že plnoleté dieťa sa až ukončením štúdia dňa 11.04.2024 prestalo sústavne pripravovať na výkon budúceho povolania a získalo schopnosť samostatne sa živiť, v dôsledku čoho zanikla vyživovacia povinnosť navrhovateľa k plnoletému dieťaťu. Vo zvyšnej časti okresný súd návrh navrhovateľa zamietol ako nedôvodný, nakoľko mal za to, že navrhovateľova vyživovacia povinnosť voči plnoletému dieťaťu počas štúdia na vysokej škole, teda počas sústavnej prípravy na výkon budúceho povolania, trvala. Ako nedôvodné vyhodnotil tvrdenie navrhovateľa, že plnoleté dieťa malo možnosť si popri štúdiu na vysokej škole privyrobit, a preto nie je daný dôvod na trvanie jeho vyživovacej povinnosti, keďže má nízky dôchodok, životné náklady, ďalšiu vyživovaciu povinnosť. Okresný súd mal za to, že neexistujú žiadne zákonné, či morálne dôvody, pre ktoré by bolo potrebné zrušiť vyživovaciu povinnosť navrhovateľa k plnoletému dieťaťu už odo dňa podania návrhu. Naopak, práve posledný ročník štúdia na vysokej

škole, vykonávanie povinnej praxe, diplomová práca a štátnice na lekárskej fakulte sú tak náročné, že odôvodňujú zvýšené výdavky na štúdium a na zabezpečovanie základných potrieb plnoletého. O trovách konania okresný súd rozhodol v zmysle § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“) tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti výrokom I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie otec z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 CSP a § 62 ods. 1 CMP. Uviedol, že rozsudok mu bol doručený vo forme neoficiálnych neautorizovaných výtlačkov, ktoré nepredstavujú oficiálny dokument, súdne rozhodnutie. Na veci nič nemení ani skutočnosť, že miesto podpisu je iba vytlačená poznámka v tom zmysle, že dokument v elektronickej podobe bol podpísaný elektronicky. Elektronický podpis pri neoverených výtlačkoch je irelevantný, pretože sám osebe nezaručuje, že obsah výtlačkov bude úplne, presne zhodný s obsahom autorizovaného dokumentu v elektronickej podobe. Aktuálne teda nemôže mať absolútnu právnu istotu, že mu bolo doručené úplné, presné znenie rozsudku. V napadnutom rozsudku sú uvedené nepravdivé a zavádzajúce vyjadrenia. Pripomenul, že plnoleté dieťa spolu s jeho matkou ho v minulosti zastrašovali známosťami, vrátane konkrétneho podnikateľa, ktorý je v zmysle vyjadrenia plnoletého dieťaťa údajne schopný zariadiť aj ovplyvnenie krajského súdu. Aj vzhľadom k tomu, že okresný súd v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom na túto skutočnosť, podobne ako ani na iné skutočnosti/fakty/dôkazy, nereagoval, vyjadril presvedčenie, že to nemožno brať na „ľahkú váhu“.

4. Otec ďalej v odvolaní uviedol, že sudkyňa nepoložila na pojednávaní plnoletému dieťaťu v rámci výsluchu relevantné otázky, z obsahu napadnutého rozsudku dokonca nevyplýva, že by sudkyňa položila odporcovi vôbec nejakú konkrétnu otázku, žiadna tam totiž nie je uvedená. Má za to, že napadnutý rozsudok je príliš nápadne písaný v prospech druhej strany. Konajúca sudkyňa odignorovala podstatné konkrétne skutočnosti, fakty, dôkazy svedčiace v jeho prospech. V napadnutom rozsudku absentuje fakt, že si plnoleté dieťa zabezpečilo veľmi drahý luxusný notebook, zmienka o kulturistike, bojovom umení počas štúdia plnoletého dieťaťa, vrátane nákladov s tým spojených, nebývanie plnoletého dieťaťa v najlacnejšom štátnom internáte, alebo súkromnej ubytovni pre študentov, či zmienka o drahom značkovom mobile, hodinkách, drahej kozmetike plnoletého dieťaťa. Podotkol, že prevažnú časť života plnoletého finančne zabezpečoval, staral sa o neho v detstve, veril v jeho potenciál. V rozpore s faktami a dôkazmi je tvrdenie plnoletého dieťaťa, že si nemá šancu privyrábať. Podľa otca, plnoletý môže mať pravidelný príjem vďaka vysoko hodnoverným vedomostiam, výborným jazykovým schopnostiam a tiež ovládaním PC, bez toho, aby to ohrozilo jeho študijné povinnosti. Uviedol, že tvrdenia plnoletého dieťaťa o jeho údajných dlhoch voči rodine jeho matky boli nedôveryhodné, keď zo samotných vyjadrení plnoletého dieťaťa malo vyplývať, že počas štúdia mal viacero možností na bezúročnú pôžičku s odkladom splácania alebo tzv. študentskú pôžičku, ktoré mohlo využiť. Z obsahu napadnutého rozsudku podľa otca vyplýva, že zo strany zákonnej sudkyne išlo o účelovú úpravu jeho vyjadrení, ktoré v znení, tak ako sú naformulované v napadnutom rozsudku, strácajú závažnosť, právnu silu, tiež to, že v skutočnosti ňou uvádzané dokazovanie vrátane výsluchu plnoletého dieťaťa nebolo vykonané v poriadku, spravodlivo, zákonne. Ako príklad uviedol všeobecný, akože obsah svojho vyjadrenia uvedený okresným súdom v odseku 1. napadnutého rozsudku „jeho syn reálne žiadne výživné nepotrebuje, nakoľko žije v relatívnom luxuse“. Myslel tým, že plnoletý žil v relatívnom luxuse a nepotreboval žiadne výživné, lebo si užíval pohodlný študentský život, ktorý si predĺžil až na 8 rokov preto, lebo to bol jeden z benefitov za to, že sa dal zlákať svojou matkou na jej podvodný zámer voči nemu. Zopakoval, že plnoleté dieťa počas štúdia malo schopnosť a možnosť samostatne sa živiť pravidelným slušným príjmom, ktorý by pokryl jeho relevantné potreby. Podľa otca existujú aj morálne dôvody na vrátenie neoprávnene poberaného výživného plnoletým dieťaťom, ktorými sú - jeho chválenie sa podvádzaním pri preverovaní vedomostí počas štúdia; jeho tvrdenie, že ak bude lekárom, bude brať úplatky; opakované odmietanie pomôcť mu; nezáujem a neúcta od istého obdobia voči jeho osobe. Má za to, že vyživovaciu povinnosť bolo možné v prejednávanej prípadе zrušiť, okrem iného aj v súvislosti s § 43 ods. 2, 3 písm. a) zákona o rodine. Zo strany okresného súdu mu nebol doručený diplom odporcu zo dňa 11.04.2024, rovnako ako ani vyjadrenia plnoletého dieťaťa, ktoré sú uvádzané v rozsudku. Podľa otca je potrebné skúmať, či nedošlo k zneužitiu právomoci konajúcou sudkyňou.

5. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP, v spojení s § 2 ods. 1 CMP), prejednal vec v rozsahu podľa § 65 CMP a contrario v spojení s § 155 CMP, t. j. viazaný rozsahom odvolania s tým, že odvolacími dôvodmi nie je viazaný (§ 66 CMP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. je vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1, 2

CSP potvrdil. Odvolanie otca proti výroku I. napadnutého rozsudku odvolací súd odmietol ako odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné podľa § 386 písm. c) CSP.

6. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutočný stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Len na zdôraznenie vecnej správnosti záverov súdu prvej inštancie, odvolací súd považuje za podstatné sa potom vyjadriť osobitne len k niektorým odvolacím dôvodom otca, v ostatnom poukazuje na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Osobitne k odvolacej námietke otca viažucej sa k odôvodneniu rozsudku odvolací súd dopĺňa k vyššie uvedenému, že štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého prvoinstančného rozsudku dospel k záveru, že tento kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v označenom zákonom ustanovení spĺňa a zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, pretože z neho vyplýva, čoho sa navrhovateľ svojím návrhom domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) plnoletého dieťaťa k návrhu, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t.j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre účastníkov konania a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností účastníkov konania vo vzťahu k návrhom uplatnenému nároku. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol svoje zistenia, popísal vykonané relevantné dôkazy, a to vyjadrenia strán, listinné dôkazy, a uviedol ako tieto jednotlivito a vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil a ako na základe tohto vyhodnotenia tieto právne posúdil. Teda rozsudok okresného súdu obsahuje riadne zdôvodnenie, uvedenie dôkazov, z ktorých okresný súd vyvodil skutkový záver, identifikoval zistený skutkový stav a následne prijatý právny záver riadnym spôsobom vyjadril. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je zvýrazniť práve tie dôkazy, ktoré mali pre vec podstatný, rozhodujúci význam, čo aj okresný súd uskutočnil. Rozsudok je podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnený dostatočným spôsobom. Odvolací súd zdôrazňuje, že za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že „v napadnutom rozsudku absentuje fakt, že si plnoleté dieťa zabezpečilo veľmi drahý, luxusný notebook, zmienka o kulturistike, bojovom umení počas štúdia plnoletého dieťaťa vrátane nákladov s tým spojených, nebývanie neplnoletého dieťaťa v najlacnejšom štátnom internáte, alebo súkromnej ubytovni pre študentov, či zmienka o drahom značkovom mobile, hodinkách, drahej kozmetike plnoletého dieťaťa“, tak ako to naznačuje vo svojom odvolaní otec plnoletého dieťaťa. To, že otec sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, resp. že okresný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv otca, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia.

9. K výhradám otca týkajúcim sa doručenia rozsudku vo forme neautorizovaného výtlačku, odvolací súd uvádza, že súdne rozhodnutie, ktoré je autorizované kvalifikovaným elektronickým podpisom sudcu

podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente), má právne účinky originálu. Vytláčený výťah takéhoto rozhodnutia, ktorý je účastníkovi doručený prostredníctvom súdu, predstavuje listinnú podobu elektronickeho originálu, ktorá plne zodpovedá obsahu autentickej elektronickej verzie rozhodnutia. Z doručky (č.l. 144) vyplýva, že okresný súd napadnutý rozsudok riadne doručoval otcovi, pričom otec zásielku prevzal dňa 07.04.2025. Odvolací súd preto vyhodnotil v tejto časti odvolacie námietky otca ako nedôvodné.

10. Pokiaľ otec v odvolaní uvádzal, že mu nebolo doručené vyjadrenie plnoletého uvádzané v napadnutom rozsudku, rovnako ako ani diplom plnoletého dieťaťa, odvolací súd poukazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vydal 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci podľa odvolacieho súdu potrebné zohľadniť, že zo Zápisnice o pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 11.12.2024 (č.l. 138 - 139 spisu) vyplýva, že súd prvej inštancie „...vykonala dokazovanie listinnými dôkazmi prečítaním ich podstatného obsahu a to celého spisu 13Pc/26/2023 a pripojeného spisu OS Prievidza sp.zn. 9Pc/12/2020-91.“, preto otec mal možnosť sa oboznámiť s obsahom ním označených listín/podaní a k ich obsahu sa vyjadriť na pojednávaní, na ktoré bol riadne predvolaný. V danom prípade preto nie je možné vyvodiť podľa odvolacieho súdu záver, že súd prvej inštancie takúto možnosť otcovi nevytvoril, a teda, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

11. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani naznačovanú zaujatosť okresného súdu otcom. Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd nezistil naplnenie ani subjektívneho, ani objektívneho hľadiska pre možné spochybnenie nestrannosti konajúcej zákonnej sudkyne. Zo spisového materiálu okresného súdu, ani z napadnutého rozsudku nevyplýva, že by okresný súd prekročil hranice nestranného a zákonného rozhodovania. Okresný súd vychádzal zo skutkových zistení, ktoré mal v rámci konania k dispozícii. Hodnotenie týchto skutočností súdom nemožno zamieňať s predsudkami, či s neobjektívnym postojom voči účastníkovi konania. Samotná nespokojnosť otca so závermi okresného súdu nemôže zakladať pochybnosti o jeho nestrannosti. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku sústredil na právne významné okolnosti rozhodujúce pre posúdenie vyživovacej povinnosti a tieto vyhodnotil spôsobom, ktorý odvolací súd považuje za logický, vecne správny a v súlade s ustálenou judikatúrou.

12. K námietke otca o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd prioritne uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26.02.2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 4/2009).

13. Súd prvej inštancie vec právne posúdil ako nárok osoby povinnej výživou - otca, na zrušenie vyživovacej povinnosti k plnoletému dieťaťu – synovi podľa § 78 ods. 1 zákona o rodine a § 62 ods. 1 zákona o rodine s tým, že pokiaľ sa oprávnený z vyživovacej povinnosti (syn) po dosiahnutí plnoletosti stane schopným sám sa živiť, je to taká zmena pomerov, na základe ktorej je možné súdne rozhodnutia o výživnom na návrh zmeniť, a to aj zrušením vyživovacej povinnosti povinného (otca) voči oprávnenému (syn), a to odo dňa, kedy sa oprávnený stal schopným sám sa živiť. Pod pojmom „schopnosť živiť sa sám“ možno rozumieť schopnosť dieťaťa dosahovať príjmy, teda keď dieťa nadobudne také schopnosti,

ktoré odôvodňujú záver o tom, že je schopné zabezpečovať si výživu samostatne vlastnou prácou a je spravidla daná ukončením sústavnej prípravy na budúce povolanie. Tu je podstatné uviesť, že len samotná pracovnoprávna spôsobilosť oprávneného, t.j. dieťaťa, nezakladá zákonný predpoklad na zrušenie vyživovacej povinnosti povinného. Podľa § 62 ods. 1 zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že stav, kedy je dieťa schopné samo sa živiť, závisí vždy od okolností konkrétneho prípadu, pričom medzi rozhodujúce faktory na strane dieťaťa patrí jeho vek, zdravotný stav, štúdium, schopnosť zamestnať sa, schopnosť vykonávať prácu, odôvodnené záujmy a potreby, majetkové pomery a podobne.

14. V prejednávanom prípade je osoba oprávnená plnoletá, má ukončené vysokoškolské vzdelanie na Lékařské fakulte H. I., pričom svoju prípravu na budúce povolanie ukončila získaním akademického titulu „MUDr.“ dňa 11.04.2024. Na základe uvedeného je plnoletý schopný vykonávať zárobkovú činnosť, pričom nebolo preukázané, že by mu v takejto schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bránil jeho zdravotný stav, prípadne iné okolnosti (nedostatok preňho vhodných pracovných príležitostí a pod.), čo samotný plnoletý ani v priebehu konania netvrdil. Pokiaľ za takýchto skutkových okolností súd prvej inštancie dospel k záveru, že na strane plnoletého dieťaťa nastala taká zmena v pomeroch, ktorá zakladala potrebu zmeny posledného rozhodnutia súdu o vyživovacej povinnosti otca voči plnoletému dieťaťu zrušením takejto vyživovacej povinnosti s účinnosťou od 11.04.2024, odvolací súd takýto záver považuje za vecne správny a námietky otca, správnosť takéhoto záveru spochybňujúce, vyhodnotil za nedôvodné. Neobstoja námietky otca, že plnoletý mohol vykonávať zárobkovú činnosť počas denného štúdia z jeho ubytovania, a tak si zabezpečiť dostatočný príjem na uspokojovanie svojich nákladov. Primárnou činnosťou plnoletého dieťaťa bola, v čase podania návrhu otcom, jeho príprava na budúce povolanie. Práve štúdium plnoletého v poslednom ročníku vysokej školy je možné hodnotiť, podľa odvolacieho súdu, ako zvlášť náročné, nakoľko je spojené s prípravou na štátne skúšky, s prípravou diplomovej práce, ako aj vykonávaním povinnej praxe v odbore všeobecného lekárstva. Je potrebné uviesť, že len samotná možnosť si brigádne privyrábať popri dennom štúdiu, prípadne len samotná pracovnoprávna spôsobilosť plnoletého dieťaťa, nezakladá zákonný predpoklad na zrušenie vyživovacej povinnosti otca už podaním návrhu tak, ako to žiadal. V prípade denného štúdia pracovný pomer so zákonnou dĺžkou pracovnej doby, resp. skrátený pracovný úväzok ani prakticky nie sú možné, preto k zániku vyživovacej povinnosti môže dôjsť vtedy, ak plnoleté dieťa riadne skončí štúdium na prvej vysokej škole denného štúdia. Odvolací súd vzhľadom k uvedenému právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktorý ako moment, kedy je oprávnený schopný sám sa živiť, posúdil moment ukončenia vysokoškolského štúdia a získanie akademického titulu, považuje za správne a námietku otca o nesprávnom právnom posúdení veci za nedôvodnú. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že vplyv na zánik vyživovacej povinnosti rodičov voči dieťaťu nemá skutočnosť, že majetkové pomery dieťaťa sú, resp. sa môžu javiť, lepšie než majetkové pomery jeho rodičov ako osôb povinných výživou. Schopnosť, resp. neschopnosť dieťaťa samostatne sa živiť sa totiž posudzuje vždy z objektívneho hľadiska, a teda nie je rozhodujúce subjektívne presvedčenie povinného rodiča.

15. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Podľa § 357 CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o a) zastavení konania, b) odmietnutí podania vo veci samej, c) odmietnutí žaloby na obnovu konania, d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1, f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia, g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia, k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, l) zabezpečení dôkazného prostriedku, m) nároku na náhradu trov konania, n) prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia, p) postúpení právomoci do cudziny.

18. Vo vzťahu k vyššie uvedenému zákonnému ustanoveniu odvolací súd uvádza, že aktuálna právna úprava taxatívne vymenúva okruh uznesení súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné (pozitívne vymedzenie), t.j. proti uzneseniu, ktoré nie je uvedené vo vyššie citovanom ustanovení,

odvolanie prípustné nie je (vylučuje sa možnosť rozhodnutie súdu prvej inštancie napadnúť riadnym opravným prostriedkom).

19. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

20. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že výrokom I. napadnutého rozsudku bol zamietnutý návrh otca na prerušenie konania, čím bolo odvolanie podané proti rozhodnutiu, ktoré absentuje vo výpočte uznesení v § 357 CSP, ktorá skutočnosť má za následok, že odvolanie nie je prípustné.

21. Z judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie vo vyvolanom odvolacom konaní odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. potvrdil ako vecne správne cez úpravu v § 387 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP a v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 2 CSP. Odvolanie otca proti výroku I. napadnutého rozsudku odvolací súd odmietol ako odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné podľa § 386 písm. c) CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP.

23. O trovách konania rozhodol krajský súd v zmysle § 396 ods. 2 CSP, aplikujúc § 52 CMP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP, dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom.

Podľa § 434 CSP, dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. Podľa § 435 CSP, v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.